TOMA, OMUL-LUP

Povestea adevărată a unui ucigaș pocăit

Traducere de Andrei Drăgulinescu

PRESCRIPTA

Prolog

Ce desparte lumina de întuneric? Bucuria de tristețe? Viața de moarte? Binele de rău? Ele par potrivnice și departe unele de altele, dar în esență sunt separate doar de un fir foarte subțire, de un cuvânt, de o atingere, de o clipă...

O astfel de clipă s-a dovedit hotărâtoare pentru viața lui Toma, personajul central al acestei istorisiri ce se apropie de hotarele fantasticului și totuși este întru totul adevărată. Bineînțeles, nu s-a petrecut nicidecum din întâmplare, ci a fost o clipă sub semnul Sfintelor Paști, care înseamnă „trecere," „călătorie." Paștile erau numele pe care poporul evreu îl dădea ieșirii lor din robia egipteană, în vremea în care se îndreptau spre Pământul Făgăduinței, spre libertate, spre bucurie. Acest soi de călătorie a fost cel petrecut

și în sufletul bărbatului care s-a încredințat pe sine cu totul în mâinile lui „Moise" cel duhovnicesc, Iisus Hristos, și a fost călăuzit către un loc în care numai El poate să poarte de grijă de sufletul omului.

Sufletul lui, curățit prin cel mai scump mir – adevăratele lacrimi de pocăință - și luminat de îndemnuri lăuntrice sincere, a fost călăuzit pe calea întoarcerii către Pământul Făgăduinței cel duhovnicesc. El a făcut asemenea roade vrednice de pocăință, încât a devenit ca „o cetate aflată pe vârf de munte." /Matei 5, 14/ Toma, fostul deținut, fostul ucigaș, o fiară cu chip de om, teroarea întregii comunități, a fost luminat ca un alt Saul, /cf. Faptele Apostolilor 9, 1-9/ prefăcându-se într-o predică vie a iubirii lui Hristos, fiind chiar socotit sfânt în ținutul său de obârșie!

Cine s-ar fi așteptat la așa ceva și cine ar fi cutezat s-o nădăjduiască? „Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu," /Luca 18, 27/ Care a spus: „viață și moarte ți-am pus Eu astăzi înainte... Alege viața." /Deuteronom 30, 19/

Istorisirea care urmează, pe măsură ce se desfășoară în chip viu înaintea ochilor noștri, ne va încânta cu simplitatea, adevărul și însuflețirea ei și s-ar putea spune că se pot face chiar unele paralele, asemănându-se izbitor cu istoria proorocului David, cu cea a desfrânatei care I-a uns picioarele Domnului sau a tâlharului de pe cruce, a vameșului, a Sfântului Apostol Pavel și a Sfintei Maria Egipteanca. Dar ce poate fi mai firesc? Căci sufletul omului este același; Hristos este același; pocăința este aceeași!

Cartea îl absoarbe pe cititor până la ultima pagină. Își va reține cu greu lacrimile, mai cu seamă dacă și el a avut parte de o astfel de întoarcere la Hristos. Însă dacă nu, ne rugăm să facă aceasta în viitor, căci atâta vreme cât în lume va exista păcatul, oamenii vor avea nevoie de pocăință. Maranatha; Doamne, vino!

Egumenul Ilarion - Nea Skiti,
Sfântul Munte Athos
Paștile anului 2000

Capitolul 1
Evadarea

„Aceștia mă împresuraseră în ziua necazului,
dar Domnul a fost ajutorul meu.”
/2 Regi 22, 19/

La începutul secolului al nouăsprezecelea, în înfricoșătoarele temnițe din Siberia, în orașul Tobolsk din preajma Munților Urali, unul dintre prizonieri se deosebea din mulțimea osândiților la ani grei de închisoare printr-o cruzime și o dorință de răzbunare fără asemănare: Toma Rizkov.

Deținutul acesta era un tânăr blond de statură uriașă, de vreo douăzeci și patru de ani, cu ochi albaștri adânci care aruncau flăcări de ură și de răutate și țintuiau în loc, plini de groază, pe oricine l-ar fi privit. Avea buze aspre, uscate, de un roșu aprins, iar statura sa atletică și herculeană, precum și brațele sale de oțel îi mărturiseau puterea uimitoare.

Era condamnat la închisoare pe viață pentru o crimă pe care cu niciun chip nu voise să admită că o făptuise. Într-adevăr, părerea cea mai răspândită în închisoare și în întreaga regiune era că fusese săvârșită o eroare judiciară, din pricina mărturiei mincinoase a dușmanilor săi. Oamenii credeau aceasta fiindcă, în fiecare zi, Toma arăta mânie și indignare față de sentința sa, strigând câteodată în toiul unei crize înspăimântătoare:

- Sunt nevinovat! Sunt nevinovat! N-am făcut nimic rău! Dați-mi drumul! Dați-mi drumul să plec de aici!

Și apoi, cu furie de fiară sălbatică, își lovea capul de pereții celulei până când sângera. În asemenea clipe, ochii lui se asemănau cu cei ai unui animal hăituit și făcea spume la gură, precum un lup turbat gata să-și sfâșie prada în bucăți.

În starea aceea, Toma devenea atât de sălbatic, încât părea un tigru plin de cruzime, scăpat din cușca sa de fier. Dar și când se mai potolea, răspândea ură față de toți cei dimprejur, o adunătură sufocantă și mizeră.

Pe măsură ce trecea timpul, Toma se închidea în sine tot mai mult, așa încât arăta ca un lup încolțit și bătut. Din această pricină, ceilalți deținuți îi dădură porecla de „Toma Omul-Lup." Așa îi spuneau ca să îl necăjească.

Toate aceste hărțuieli și nenumăratele certuri îi înrăutățiră relațiile cu ceilalți deținuți și condamnați, dar și cu gardienii. Toma scrâșnea din dinți cu furie, își încleșta pumnii și gâfâia, prevestind astfel iminenta izbucnire a mâniei sale.

Viața lui Toma în pușcăriile din Tobolsk era un martiriu și un iad de neîndurat. Pe de o parte hărțuielile răutăcioase ale deținuților, iar pe de altă parte bătăile nemiloase ale gardienilor, ca să-l facă „să-i vină mintea la cap" și să-l „liniștească," îl aduceau pe Toma la disperare și-l făceau să-și dorească fie să evadeze din acest infern de coșmar, fie să pună capăt vieții sale chinuite. Nu era ceva neobișnuit să-l auzi pe Toma vorbind cu sine însuși și spunând, privind sălbatic și cu buzele tremurând:

- O să mă răzbun! O să mă răzbun pe toți criminalii

care mă țin închis aici, fiindcă sunt cu totul nevinovat! Nevinovat!!!

În chipul acesta s-au scurs trei ani întregi de suferințe de nedescris. Apoi, într-o înspăimântătoare noapte de toamnă, pe o ploaie torențială, cu tunete și fulgere, sirenele închisorii au urlat, chemând prizonierii să scoată apa care, în urma puhoiului inundase barăcile cele mizerabile și întunecate. În vremea aceea, Toma Rizkov a găsit cel mai bun prilej ca să evadeze! Gardienii o luară pe urmele lui în pădure, unde credeau că fugise, cu toate că acolo nu locuiau decât cele mai fioroase sălbăticiuni.

Zorii zilei următoare mijiră, luminate de un soare bolnăvicios, rece, îngăduind gărzilor să descopere cumplitele lucruri petrecute în noaptea aceea: Toma reușise în cele din urmă să scape după ce ucisese cu brutalitate doi gardieni, despicându-le țeasta în două! Cadavrele victimelor au fost găsite în inima pădurii prin care se furișase Toma.

Autoritățile militare din Tobolsk au trimis trupe însoțite de câini de vânătoare să-l caute pe

ucigașul fugar. Toți oamenii dimprejur erau tulburați de groaznica crimă și și-au luat măsurile necesare pentru a se proteja. Autoritățile au dat tuturor de știre despre trăsăturile chipului și trupului acestuia, cu firava speranță de a găsi prizonierul evadat sau ascunzătoarea lui, dar totul a fost în zadar. Cu toate că recompensa oferită pentru prinderea acestui înfricoșător criminal a atins incredibila sumă de o mie de ruble de argint, nimeni n-a putut măcar să afle dacă era încă în viață sau dacă fusese sfâșiat de șacalii sălbatici din pădurea în care fugise.

Câțiva țărani care au citit inscripția „Căutat de poliție" s-au lins pe buze, visând la fabuloasa răsplată, și au spus:

- Pe Sfântul Serghie, ce păcat! Ai putea să juri că pământul s-a deschis și l-a înghițit pe Toma, Omul-Lup!

COLOFON

traducător/ Andrei Drăgulinescu
redactor/ Nina Bercan
lector/ Aniela Târnaucă
layout/ Atelier Papelier
dtp/ Alexandra Andrieș

Editura Predania/ București
www.predania.ro

distribuție/ Supergraph
contact@supergraph.ro
0728 303 566